

#1 INTERNATIONAL BESTSELLERS

ASPRĀTĪGI SAVĒRPTS
INTRIGĒJOŠS SIŽETS

SUNDAY MIRROR

DNS

ĀRSTU
LIETA

EVANA
DOLANA

EVA DOLANA
DNS
ĀRSTU LIETA

EVA DOLAN

BETWEEN
TWO EVILS

EVA DOLANA

DNS
ĀRSTU LIETA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Do 281

Copyright © Eva Dolan, 2020
Eva Dolan has asserted her right under the Copyright,
Design and Patents Act, 1988, to identified
as Author of this work.
All rights reserved

Evas Dolanas romāna "DNS. Ārstu lieta"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © scottwebb/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-977-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

Pirmā diena

Otrdiena, 2018. gada 7. augusts

Pirmā nodaļa

– Tad lūk, kur tu slēpies, – Adamss sacīja, iedams lejā pa brūnajiem Torpvudas policijas iecirkņa ķieģeļu pakāpieniem. Mutē viņam bija cigarete.

– Gribējās noķert mazliet saules. – Ferreira uz mirkli aizvēra acis un pacēla galvu.

Desmitos no rīta jau valdīja divdesmit piecu grādu karstums. Tādi laikapstākļi bija piemēroti bikini uzvilšanai un ruma kokteiļu malkošanai pludmalē. Un tieši tur viņa ar Adamsu pie sāniem gozējās pirms nedēļas. Tās bija abu pirmās kopīgās brīvdienas, un viņi nenogalināja viens otru, tāpēc Ferreira uzskatīja, ka Adamsam tās ir patikušas. Papildu ieguvums neapšaubāmi bija tas, ka viņš no Sentkitsas atgriezās iededzis un atpūties.

– Tu taču zini, ka Rigots sāks atvilkt tev no algas, ja tu tā turpināsi, – Adamss atgādināja, aizdedzinādams cigareti.

– Kur vēl lai es smēķēju?

– Man ir traks priekšlikums... Varbūt atmet? – viņš ierosināja, izpūtis dūmu mutuli.

Ferreira iepleta acis. – Tūdaļ pēc tam, kad atmetīsi tu.

– Varbūt vismaz samazini daudzumu, neizkūpini trīsdesmit cigarešu dienā.

– Tik daudz es nemaz nesmēķēju.

– Bet tieši tik bieži tu nāc šurp.

Viņa vēlreiz ievilka dūmu. Skatiens pievērsās platajai, visnotaļ brutālajai fasādei un pelēcīgi tonētajiem logu stikliem pirmajā stāvā, kur vēl nesen atradās Naida noziegumu vienības telpas.

– Ir muļķīgi joprojām īgnoties, Melinda.

Ferreira izslējās, vairs neatbalstīdamās pret sienu. – Es neīgņojos.

– Tu zini, ko es domāju. – Adamss mēģināja pasmaidīt, taču viņas noskaņojums neuzlabojās. Šo sarunu viņi risināja gandrīz nepārtraukti jau sešus mēnešus, kopš Naida noziegumu vienības likvidēšanas, un iznākums allaž bija viens un tas pats. – Turklāt tā pastāvēja ilgāk, nekā tika gaidīts, – Adamss piebilda. Šādam viedoklim piekrita arī viņas pāriņnieks Žigičs, kad viņi apsprieda šo tematu.

"Vienība lieliski pastrādāja," Žigičs norādīja. Atgriešanās Kriminālizmeklēšanas nodaļā nenozīmēja, ka vairs nav jāizmeklē naida noziegumi, kas bija viņu uzdevums iepriekšējo septiņu gadu garumā. Tas tikai nozīmēja to, ka tagad viņiem vajadzības gadījumā bija pieeja plašākiem resursiem, daudz lielākas iespējas piesaistīt papildspēkus un vairāk izmantot vietējo cilvēku zināšanas un pieredzi. Un tas nozīmēja, ka atbildīgā nasta nebija nepārtraukti jāvelk viņiem vienīgajiem.

Taču Ferreriras plecus nospieda smagums, kad viņus aizsūtīja uz kārtējo nežēlīgo izrēķināšanos Jaunanglijas dzīvojamajā rajonā, kārtējo kaimiņu strīdu vai dzērāju lamāšanos uz ceļa vai pilsētas apkaimēs, kur dzīvoja tie, par kuriem municipalitāte patiešām rūpējās. Ferreira gan uzskatīja, ka Naida noziegumu nodaļa slēgta vien tāpēc, lai ietaupītu uz tulku rēķina. Ar ārzemju akcentu saistītu noziedzīgu nodarījumu mazāk nebija palicis.

Izmeklējamo lietu skaits bija četrkāršojies, bet Ferrerirai vairs nebija sajūtas, ka viņi palīdz cilvēkiem. Tā vairāk bija miera nodrošināšana. Un – lai pildītu šādus pienākumus,

viņa varēja palikt patruļdienestā, kur jārēšā uniforma, nevis kārtot detektīva eksāmenus.

– Es neesmu laimīga, – viņa nočukstēja, lai gan nebija domājusi runāt klusu.

– Zinu. – Adamss pasniedzās pēc viņas rokas, bet Ferreira to atrāva, tiklīdz vīrieša pirkstgali noglāstīja viņas delnu, un momentā pārbaudīja, vai šo pieskārienu nav pamanījis kāds no tuvumā stāvošajiem.

– Ne šeit, labi? – Ferreira izlikās, ka neredz sāpju izpausmi viņa acīs, un atmeta galvu, jau sajuzdamās vainīga. – Vai es varu izlūgties cigareti?

Adamss ievilka vēl pēdējo dūmu un iemeta izsmēķi atkritumu urnā. – Nē, mums ir jāiet atpakaļ.

Viņi nonāca foajē un atvēra durvis uz kāpņu telpu, kur lejup nāca pāris puisi no Pretterorisma nodaļas, skaļi apsprieždami kriketu. Radās iespaids, ka pat tas viņiem ir dzīvības un nāves jautājums. Ferreiraī tas likās smieklīgi, tomēr viņa nezināja, kā izturētos, ja strādātu kopā ar viņiem. "Varbūt man ir vajadzīgs kāds izaicinājums?"

– Vai tu gribētu šovakar aiziet uz kādu restorānu? – Adamss pajautāja un pieturēja durvis, lai Ferreira varētu ieiet.

– Ir otrdiena.

– Un tad?

– Mums priekšā vēl ir visa darba nedēļa. Kāds restorāns?!

Adamss izvalbīja acis. – Tu esi briesmīgākā no visiem kaņoļiem, ko es jebkad esmu satīcis, sasodīts!

– Kāds manai reliģiskajai pārliecībai ir sakars ar vakariņām?

– Dzīves mazos priecīņus vajadzētu baudīt ikreiz, kad rodas tāda izdevība. – Viņš izteiksmīgi piemiedza ar aci un devās uz savu kabinetu, pa ceļam vilkdams mobilo telefonu ārā no kabatas.

Ferreira nolūkojās, kā viņš aizsteidzas gar rakstāmgaldu

rindām. Parrs iztaisnojās krēslā, jauniņie savā stūrī uz vairākām sekundēm cītīgāk ieģrima darbā, cenšoties atstāt labu iespaidu uz detektīvu galveno inspektoru. Viņš saminstinājās, kad atbildēja uz zvanu. Adamsa labā plauksta savilkās dūrē, un augumā nekavējoties atgriezās spriedze, ko viņai bija izdevies kļiedēt atvaļinājuma laikā.

Viņš uzsita pa Žigiča kabineta logu un ar mājienu aicināja kolēģi ārā. Kad telefonsaruna bija galā, viņš uzkliedza pār plecu: – Melinda, Bobijs, Kolīna... pie manis!

Žigičs iznāca no kabineta un veltīja Ferreirai jautājošu skatienu.

Kopējā telpā sēdošie cilvēki ieinteresējušies atrāva acis no datoru monitoriem. Ikviens saoda, ka birst kaut kas svarīgs, un prātoja par to, vai arī tiks tajā iesaistīts. Par spīti laikapstākļiem un vispārējai tendencei vasaras karstumā izvērsties visnepatīkamākajiem notikumiem, dienas maiņā viss bija salīdzinoši mierīgi; ar pusduci izmeklējamu lietu nepietika, lai pamatīgi nodarbinātu sešpadsmit detektīvu komandu. Katram gribējās kādu svaigu ellīti, kurā iedziļināties.

– Mūs sauc, – Žigičs sacīja Ferreirai. – Jāiet!

– Varu saderēt, ka dzirdēsīm sliktas ziņas. Varbūt vajadzētu...

Palūkojies rokas pulkstenī, Žigičs saviebās. – Labi.

Viņi iegāja kabinetā. Durvis aiztaisīja Adamss, kurš likās pagalam nobažījies un bija sakniebis lūpas.

– Kas ir noticis? – pajautāja detektīve seržante Kolīna Marija, apsēdusies vienā no brīvajiem krēsliem līdzās Adamsa rakstāmgaldam.

– Man tikko piezvanīja kāds draugs no cietuma, – viņš atbildēja, smagi atkrizdams savā biroja krēslā. – Voltons ir izlaists. Jau pagājušo piektdien.

Kamēr klātesošie apdomāja dzirdēto, telpā valdīja klusums. Negantais sērijslepkava un izvarotājs nonāca viņu redzeslo-

kā, jo tika turēts aizdomās par transpersonas nogalināšanu; – sieviete bija devusies ikrīta skrējienā pa Ferimedousas parku. Šī bija lieta, kurai Adamss un Marija veltīja astoņpadsmit mēnešus, kurā Naida noziegumu nodaļa tika iesaistīta dažas nedēļas pirms slēgšanas un kura ļāva izvirzīt Voltonam apsūdzību arī par vairākiem citiem uzbrukumiem vietējām transpersonām. Lietiskie pierādījumi bija dzelžaini, viņam draudēja mūža ieslodzījums.

Un tieši tas, ka apsūdzības pamatā bija vienīgi lietiskie pierādījumi, izrādījās vislielākā problēma.

Raidorganizācija *BBC* martā laida klajā dokumentālo filmu par kukuļošanu un korupciju Midlendsas ekspertīžu laboratorijās. Pētīdami asins analīžu rezultātu pielabošanu gadījumos, kad dzērājšoferi gribēja izvairīties no autovadītāja apliecības atņemšanas, žurnālisti atklāja kaut ko vēl interesantāku – vadošais DNS eksperts divdesmit gadus bija slēpis to, ka ir viltojis savus dokumentus, un Midlendsā tika rūpīgi pārbaudīti pierādījumi, kas bijuši visu šai periodā izvirzīto apsūdzību pamatā. Detektīvs galvenais superintendants Rigots nākamajā rītā pēc skandalozā materiāla nonākšanas ēterā pavēlēja detektīvam konsteblam Bobijam Veilijam sākt katras potenciāli ietekmētās lietas visaptverošu pārbaudi – cerībā, ka dažās tomēr Kriminālprokuratūras dienestam būs iespēja doties otrajā uzbrukumā. Jau bija iesniegts lērums apelāciju, vairākumā gadījumu apsūdzības tika atceltas, bet šī bija pirmā reize, kad triecienu saņēma viņu komanda. Apstrīdot apelāciju, viņi zaudēja.

– Mēs zinājām, ka tā būs, – Veilija beidzot sacīja neskanīgā balsī. Vilšanās bija ierakstīta viņam sejā.

Ferreira iztēlojās, ka izskatās tikpat sakauta kā viņš, un arī Žigiča vaibstos bija nojaušama drūma rezignācija. Kolīna Marija to neuztvēra tik mierīgi, viņas pleci dusmās saspringa, seja un kakls pietvīka tik tumši, ka Ferreira iedomājās redzam cauri baltajai blūzei kvēlojošu niknumu. Taču Mariju

varēja saprast – viņa ar lietu nodarbojās visilgāk, runājās ar vairumu upuru un skaidroja cietušajām, kāpēc Kriminālprokuratūras dienests vairs neuzskata, ka uzbrukums viņām ir apsūdzēšanas vērts. Un finālā tieši Marija izstāstīja katrai no viņām, ka Lī Voltons ir saņēmis sodu – nevis par noziegumu pret konkrēti to vai citu sievieti, bet vismaz par kaut ko.

Marija sēdēja sakumpusi, dūres iespiedusi starp augšstilbiem. – Ko mēs tagad iesāksim? Mēs taču nepieļausim, ka tas briesmonis atkal iziet ielās un rīkojas pēc sirds patikas, vai ne? Sasodīts!

– Neko daudz mēs nevaram, – Žigičs klusi noteica. – Mēs izmantojām visu, kas mums bija pret Voltonu, nekā vairāk nav. Apsūdzības pamatā bija tikai lietiskie pierādījumi.

– Vai, tavuprāt, es to nezinu? – Marija izgrūda un pagrieza krēslā, lai paskatītos uz viņu. – Ko tu iesaki? Sēdēt un gaidīt, kad viņš atkal pastrādās kādu ļaundarību?

– Neko mēs negaidīsim, – Adamss iebilda, pietrausdamies kājās no savas vietas, un norādīja uz Veiliju. – Pamatiet visu pārējo un pilnībā koncentrējieties uz Voltonu, vēlreiz pārbaudiet katru lietas detaļu, katru izmeklēšanas strupceļu, katru noraidīto apsūdzību, katru atsaukto iesniegumu. Ierocieties šī nelieša pagātnē un atrodiēt kaut ko tādu, ar ko piespiest viņu pie sienas!

Veilija momentā piecēlās un izgāja no kabineta.

Marija nolūkojās viņa aiziešanā un tad pievērsās Adamam. – Un viss? – viņa neticības pilnā tonī iesaucās. – Tas ir viss, uz ko mēs esam spējīgi?

– To mēs varam izdarīt nekavējoties, – viņš atbildēja, un Ferreira saklausīja pazīstamo samierinātāja toni, ko darbā šis vīrietis reti izmantoja.

Viņa uztvēra Žigiča skatienu un pamāja uz durvju pusi. Abi izslīdēja ārā, atstādami Adamsu mēģinot iestāstīt Marijai, lai beidz dusmoties.

Otrā nodaļa

Viņi klusuciedzami brauca ārā no pilsētas – garām piepil-sētām un nebeidzamiem dzīvojamiem masīviem. Pa bulvā-ri, kas vijās cauri apkārtnei ar noliktavām un milzīgiem liel-veikaliem, braukšana izdevās nevainojami. Drīz viņi nonāca Austrumu industriālā rajona burzmā, kur oda pēc bioloģis-kajiem atkritumiem, akmeņu putekļiem un epoksīdsveķiem. Tad pilsēta beidzās – tik spēji, ka Žigiču joprojām katru rei-zi pārsteidza šī sirreālā sajūta. Priekšā līdz pat Voša līcim ple-tās dumbrājs, mežonīgs un vienmuļš, gandrīz vai neapval-dīts. Debesis bija plašas un bez mākoņiem, karstums virmoja virs ceļa, tālumā viss šķita ietīts dūmakā, liegs vējiņš drau-dēja ar putekļu vētru, kas itin viegli varēja sacelties tīrumos, kur jau nedēļām nebija lijis. Panīkusī raža stāvēja nenovāk-ta, viss bija saulē novītis un izdedzis. Sezonas strādniekus nekur nemanīja, laukos nebija nekādas rosības. Tie, kas bija aizbraukuši mājās uz Lieldienām, acīmredzot nolēma neat-griezties un pameklēt krietni daudzsološāku vietu.

"Pīterboro liekas mierīgāka," Žigičs nodomāja. "It kā pa šiem astoņpadsmit mēnešiem būtu sarāvusies mazāka. Vei-kali un krogi tiek slēgti, uzņēmumi pārceļas vai likvidējas." Visi šķita slēpjamijs telpās. Noziegumi arī kļuva sīkāki un klusāki, tomēr bija tikpat ļauni kā agrāk – vardarbība mā-jās, draugu sakaušanās un krāpnieciski ģimenes locekļu da-rījumi. "Kaut kas jaušas gaisā, tikai vēl nav precīzi definē-jams."

Apbraukājot dažādos austrumeiropiešu veikaliņus centrā un nomalēs, viņi mēģināja atklāt nežēlīgu bruņotu laupīšanu

sēriju, un visi, ar ko varēja aprunāties, stāstīja vienu un to pašu, proti, business piedzīvo lejupslīdi. Iedzīvotāju skaits kritās, jauni cilvēki ieradās retāk un retāk. Žigičs saoda bailes un nedrošību.

Bandu viņi notvēra – kad viens no vainīgajiem dabūja ar beisbola nūju, ko lika lietā savu veikalu aizstāvēt apņēmies īpašnieks. Tas bija riskants pasākums, un likumsargi bija brīdinājuši iedzīvotājus no tādiem atturēties. Tomēr šis vīrietis tagad bija varonis, lai arī sadurts plecā, un apsaitēts smaidīja no vietējās avīzes pirmās lappuses.

Par vienu draudu veikaliem nu bija mazāk, taču lielākais vēl bija palicis.

Žigičs palēnināja gaitu, kad viņi iestūrēja nelielā ciematā pie pašas maģistrāles. Tur bija dzīvojamās mājas, pussagruvušas fermu ēkas un zīme, kas, brīdinoši mirgojot, rādīja Žigiča automobiļa ātrumu.

Ferreira pasažiera sēdekli kaut ko nopurpināja.

– Kas ir?

– Šī vieta, – viņa ierunājās, ar zodu norādot uz veciem, balti krāsotiem pašvaldības dzīvojamajiem namiem. – Te mēs savulaik dzīvojām. Pirms tam, kad vecāki nosprieda pārcelties uz Pīterboro.

– Un tev neuzmācas nostalgija?

Viņa iespurcās. – Ja vien iespējams, es pat nebraucu šim ciematam cauri.

Kolēģis gaidīja turpinājumu, taču Ferreira klusēja. Pēdējā laikā viņa to darīja arvien biežāk un biežāk, un Žigičs sāka domāt par to, vai viņas prātu nodarbina tikai Naida noziegumu nodaļas slēgšana. Arī viņam tas nepatika, taču lēmums tika pieņemts daudz augstākos līmeņos, un pat toreiz strīdēties preti bija bezjēdzīgi, kur nu vēl nokauties ar dusmām tagad, kad nekas vairs nav līdzams.

Viņu darbs nebija mainījies. Ne par drusciņu. Lai gan metodes un paņēmieni bija citādi. "Interesanti, kāpēc Ferreira

to nesaprot? Bet varbūt vainīgs ir Adamss?" prātoja Žigičs. "Varbūt attiecībās ir sākušās problēmas?" Tiešu jautājumu viņš gan neuzdotu, nekad nepārkāptu šo līniju, turklāt ar katru pagājušu nedēļu un katru ieilgušu klusumu kļuva aizvien grūtāk atrast ieganstu un pieķerties šim tematam.

Žigičs sažņaudza stūri pirkstos, izbrauca ārā no ciemata, izstūrēja cauri nākamajam – gandrīz vai identiskam. Longflītas nomalē atradās vēja parks. Turbīnas gan nedarbojās un drīzāk atgādināja godasardzi, spārni bija apstājušies dažādos leņķos. Ciemats bija izvietojies ap centrālo zaļo laukumu, no kura aizstiepās dažas šauras ieliņas. Krogu, veikalu un nelielo pamatskolu viņš atcerējās no tiem laikiem pirms daudziem gadiem, kad kā tikko darbā pieņemts konstebls bija runājis ar bērniem par to, cik bīstami var būt svešinieki. Ciemats likās jauks. Toreiz gan par to neviens desmit jūdžu attālumā, iespējams, nebija dzirdējis.

Mūsdienās Longflīta bija sinonīms Imigrantu aizturēšanas centram, kas atradās ziemeļu galā. Savulaik tur bija Karalisko gaisa spēku bāze, un arī tagad tas atgādināja tādu – ar garās rindās sabūvētām barakām līdzīgām ēkām ap vienmuļiem pagalmiem un vienu galveno ēku, kam bija sarkanu ķieģeļu sienas, augsti logi un smaili frontoni fasādes pusē. Varēja redzēt centienus priekšā sastādīt kokus un krūmus, taču tik iespaidīgu teritoriju pilnībā paslēpt nebija iespējams. Kad viņi tika garām uzrakstam ar ciemata nosaukumu, saule uzmirdzēja dzeloņstieplēs un transparentos, ko turēja vairāki saguruši protestētāji pie centra galvenajiem vārtiem.

Aizturējis elpu, Žigičs jau gaidīja Ferreiras tirādi, bet atskārta, ka viņas uzmanība ir pievērsta mobilajam telefonam.

Pēc brīža viņš pamanīja koroneres īpatnējo vaniļas krāsas *Alvis* markas automobili, kas brauca pretējā virzienā. Viņa pamirkšķināja ar lukturiem, un Žigičs pacēla plaukstu sveicienam un nopriecājās par to, ka viņa darbu jau ir paveikusi un viņi varēs ķerties pie savu pienākumu pildīšanas.

Vajadzīgais nams, vidējā ēka Viktorijas laikmeta stilā celtu strādnieku katedžu rindā, atradās pie ciemata centrālā zaļā laukuma, netālu bija autobusu pietura, pretī – krogs. Līdz veikalam bija nepilni simts metri. Mājas bija zemas, nedaudz atkāpušās no ceļa, zeme apkārt bija erodējusi neganto dumbbrāju vēju ietekmē. Nams likās glīts un uzturēts, logiem bija koka aizvirtni, pie parādes durvīm karājās vara lukturis, un pie zemā, apdilušā sliekšņa varēja redzēt iekārtu ar zābaku tīrīšanas sukām. Tur stāvēja policists, saulē miegdams acis un pamatīgi svīzdams.

– Šeit? – Ferreira ielika telefonu kabatā, izkāpa ārā un uzreiz norādīja uz sarkano *Golf* automobili, kas bija novietots ielas pretējā pusē tūdaļ aiz ekspertu furgona. – Keita ir atpakaļ? Es iedomājos, ka viņai ir vēl viena brīva nedēļa.

– Nē, atgriezās šodien, – Žigičs sacīja. – Tu vēl esi pati sava atvaļinājuma iespaidā. – Viņš attaisīja automobiļa bagāžnieku un izņēma divus aizsargtērpus.

Ferreira vispirms sasēja garos, tumšos matus zirgastē un tad ķērās pie tērpa. – Saproti, man šķita, ka viņa atmetīs darbam ar roku. Pārdzīvojumi bija pārāk smagi.

Žigičs atcerējās sēdēšanu Keitas Dženkinsas kabinetā to dien, kad ēterā izskanēja ziņas par korumpēto laboratorijas darbinieku. Eksperte šķita sagrauta. Konkrēti viņai apsūdzības neizvirzīja, tomēr tika pārskatītas daudzas lietas, kurās bija iesaistīta arī viņa. "Tāpēc visi pūliņi liekas veltīgi un bezjēdzīgi," Keita bija sacījusi, lūkodamās uz savu laboratoriju. Žigičs apgalvoja, ka jūtas gluži tāpat, bet tas vēl nav iemesls atlūguma rakstīšanai. Katram gadījās neveiksmes – kāds izvairījās no soda, trūka pierādījumu, kāda persona bēguļoja un nebija atrodama, zvērinātie ļāvās meistarīgu advokātu un pievilcīgu apsūdzēto šarmam. Gadījās, turklāt itin bieži, taču ne vienmēr, tāpēc pietika laika apvaldīt dusmas, vilšanos un novelt no pleciem vainas apziņas smago nastu – atbildi-